

melsen i dens nuværende Affattelse afskærer Kommunerne fra at beskatte et ikke ringe Antal ugifte Personer, der gør Tjeneste om Bord paa Skibe, skønt de paagældende ofte bebyrder Kommunerne med Udgifter, jfr. Højesterets Dom af 2. December 1925 (Ugeskrift for Retsvæsen 1926 Pag. 62). Under Hensyn hertil har saavel Købstadforeningen som de fornævnte Kommunalbestyrelser ønsket, at den omhandlede Begrænsning for Ansættelsen af de paagældende til at svare personlig Skat, nemlig at vedkommende Skib „gaar i Fart mellem Havne her i Landet eller mellem saadanne Havne og Udlandet“, maa blive fjernet. Samtidig er der fra visse Kommunalbestyrelses Side fremsat Ønske om, at Ansættelsen til Skat af de paagældende skal finde Sted til vedkommendes Forsørgelseskommune, medens man fra anden Side har ønsket, at Ansættelsen som hidtil skal finde Sted til Hjemstedskommunen.

I Overensstemmelse med de for Ministeriet fremsatte Ønsker foreslaas det, at den i Lovbestemmelsen indeholdte Begrænsning for Skatteansættelsen, nemlig at det Skib, om Bord paa hvilket den paagældende gør Tjeneste, gaar i Fart mellem Havne her i Landet eller mellem saadanne Havne og Udlandet, fjernes. Ministeriet maa derimod — navnlig paa nuværende Tidspunkt, hvor en Revision af Forsørgelseslovgivningen er Genstand for Overvejelse, — nære Betænkkelighed ved at foreslaa en Ændring sigtende til, at Skatteansættelsen fremtidigt skal finde Sted til Forsørgelseskommunen, hvilket ogsaa vilde være i Strid med Principperne for den gældende Skattelovgivning. Det foreslaas derfor, at den gældende Bestemmelse om den Kommune, hvori Skatteansættelsen skal finde Sted, bibeholdes.